

flere Lovbestemmelser, der vilde blive staaede ihjel ved § 8, navnlig Bestemmelserne med Hensyn til Omskrettere. Jeg vil i saa Henseende blot, hvad jeg før glemte, minde om en nyere Lovbestemmelse, nemlig Loven om Løsgængerer og Betleri af 3die Marts 1860. Der staar i sammes § 2 omtrent saaledes: at Politimesteren er bemyndiget til at give Personer, der ikke have fast Næringsvei, Tilhold om at ernære sig paa lovlig Maade. Nu vil jeg spørge, hvorledes skal Politimesteren kunne overholde denne Bestemmelse, dersom det foreliggende Forslag bliver til Lov, og han altsaa ikke maa tage de paagjældende Personer for sig? Vi maa jo nemlig erindre, hvad der forstaas ved en Anholdelse; den finder Sted, saasnuart jeg bringer en Mand til, eller imod hans Villie forlanger, at han skal møde paa Politikammeret; hvad der gjøres godvilligt, er en anden Sag, men en Løsgænger kommer naturligvis ikke af sig selv, fordi han bliver tilfugt. Naar Politimesteren ikke kan anholde ham og underkaste ham et kort Forhør, inden dette Tilhold gives, saa svækkes en sliq Bestemmelse. — Jeg maa derfor, selv om min Mening maatte være enestaaende — jeg veed det ikke, men jeg har Grund til at antage det, da der ikke fra andre Sider er fremkommet Noget derom — i ethvert Tilfælde anse det for meget ønskeligt, om § 8 kunde gjøres til Gjenstand for en yderligere Overveielse, navnlig i et Udvalg, for hvilket man da kunde saa Leilighed til at fremsætte sine Bemærkninger, men dette er iøvrigt det Væsentligste, hvad jeg har at bemærke i denne Henseende.

Med Hensyn til de andre Paragrafer veed jeg Intet at erindre, idet jeg dog skal henlede Opmærksomheden paa § 13, hvori der staar, at som offentlige Politisager blive at behandle for det Første de andesteds i Lovgivningen som Politisager betegnede Sager, dernæst de, som ere anførte i første Afsnit, og endelig de, som ere anførte i § 7. Jeg tør næsten anse det for en Forglemmelse, at §

11 ikke er nævnt her; jeg skjønner idetmindste ikke, at der er nogen særlig Grund til at gjøre de Overtrædelser, som ere nævnte i § 11, nemlig Nægtelse af at opgive sit Navn eller Bægning ved at assistere Politiet ved en enkelt Leilighed, til Gjenstand for Justitsfag, og jeg mener derfor, at Overtrædelser af § 11 ogsaa bør nævnes blandt dem, der bør behandles som Politisager. — Endelig staar der i § 15 med Hensyn til Spørgsmaalet om Fuldbgyrdelsen af Domme, at under visse Omstændigheder kan en Dom strax fuldbyrdes ved Foranstaltning af Dommeren, som umiddelbart derefter har at gjøre Indberetning om det i Sagen foregaaende til Amtmanden. Det er blot det Ord „Indberetning“, som jeg synes er mindre heldigt, fordi det kan foranledige Misforstaaelse og Feiltagelse. Meningen kan rimeligvis ikke være den, at, naar en Person er dømt til en saadan Straf, som der er nævnt, skal Dommeren skrive et Brev til Amtmanden om, at han er dømt, hvilket er det, man ellers kalder en Indberetning; men Meningen bør vistnok være den, at selve Domsakten skal i dette Tilfælde som i alle andre Justits- og Politisager sendes til Amtmanden. En Akts Udfærdigelse er nødvendig, fordi der paa senere Stadier, maasse efter mange Aars Forløb, kan blive Spørgsmaal om en saadan Sag, navnlig naar den Paagjældende senere kommer under Tiltale. Det er nu engang den administrative Praxis, at disse Akter opbevares hos Amtet; iøvrigt er dette jo nærmest en Redaktionsbemærkning.

Justitsministeren: Jeg har jo tidligere som Medlem af Landstinget taget Del i Afstemningerne over denne Sag, da den forelaa her, og jeg stod dengang paa det samme Standpunkt, som min ærede Ven, der dengang var Ordfører i Sagen, og som idag først udtalte sig, nemlig den 7de kongevalgte Landstingsmand (Nesing). Ogsaa jeg vilde anse det for hensigtsmæssigt, om de processuelle Bestemmelser, som vi dengang vedtog, havde kunnet